

[Lysholt Hansen.]

ønsket at give god tid til en drøftelse af sagen.

Jeg vil gerne have lov at sige, at vi i finansudvalget har besøgt Det nødvendige Seminarium et godt års tid efter, at det var etableret, og jeg skal ikke nægte, at inden dets start var jeg en af dem, der var meget forbeholden over for forsøget. Men jeg skal også åbent indrømme, at efter at have været på seminariet og talt ikke blot med de elever, vi mødte derovre, for det var dem, vi talte med i finansudvalget, og også med lærerne, men først og fremmest efter den samtale, vi også havde med kommunalbestyrelsesrepræsentanterne i denne helt udprægede landkommune, blev jeg overbevist om, at her var en flok elever og en flok lærere, som nok havde en anden opfattelse af samfundet og måske ikke mindst af den pædagogiske måde, hvorpå der bør undervises i samfundet, men som havde erkendt, at hvis man ville prøve nye pædagogiske veje, måtte man nu engang indrette sig under de regler, der var fastsat i det etablerede samfunds seminarieordning. Dem underkastede de sig, og jeg vil gerne have lov at sige, at det har glædet mig at se de resultater, de har nået.

Det glædede mig også meget derovre at høre, med hvilken entusiasme både lærere og elever på denne skole var blevet modtaget af de lokale kommunalbestyrelsesmedlemmer, som bestemt for hovedpartens vedkommende, jeg tør ikke sige, om det var for alles vedkommende, bestemt ikke sympatiserede politisk, pædagogisk eller på anden måde med disse mennesker. Alligevel var de blevet accepteret, fordi de ønskede at blive accepteret, og fordi de ønskede at få prøvet deres egne synspunkter — pædagogiske og andre synspunkter — på det bestående samfund.

Derfor har det glædet mig meget at konstatere ved den redegørelse vi har fået i finansudvalget, at deres eksamenskarakterer i alle fag ligger betydeligt over gennemsnitskaraktererne ved landets seminarier. Jeg vil gerne understrege, at jeg lægger ikke afgørende vægt på denne sammenligning med karaktergennemsnit for alle landets seminarier, men jeg er helt overbevist om, at havde tallene været modsat, så de havde ligget under, ville det være blevet draget stærkt frem under denne debat, at her

kunne man selv se, at dette forsøg lykkedes ikke.

Jeg har også vel mærket mig den kritik, der i aftes kom af censuren fra én censor derovre. Jeg vil gerne sige, at jeg har selv gennem en række år været censor, og jeg var rystet, da jeg hørte denne kritik i aftes, fordi hvis jeg havde været den censor — jeg ser, der sidder en enkelt lærer mere herinde — der følte, at der blev øvet pres med hensyn til karakterer, ville jeg omgående have reageret ved at forlange eksamen afbrudt og holdt et møde med skolens leder og i påkommende fald, hvis denne ikke ville tage min anke til efterretning, kørt det videre til censorernes formand. Det er ikke sket, og jeg vil gerne sige, at jeg synes, at vedkommende derfor diskvalificerede sig selv mere end skolen i den kritik, som blev fremført.

Jeg vil gerne sige, at jeg mener, at denne sag, som altså blev forelagt i november og stemt om yderligere at spare 1 mill. kr. på i marts, nu hvor det drejer sig — og her er jeg enig med ministeren — om et nyt forløb og kun ét forløb over 4 år, bør færdigbehandles i finansudvalget.

Men nu er den engang bragt ned i salen, omfattende også andre ting og endda mange andre ting end lige nøjagtig Det nødvendige Seminarium gennem det forslag til beslutning, som er fremsat af fru Eva Rothenborg m. fl. Jeg vil da gerne have lov at sige, at jeg må ligesom ministeren afvise dette.

På den anden side var jeg af den opfattelse, at man egentlig med det samme i dag burde have besluttet, fordi jeg mener, der er så kort tid tilbage, at nægte overgang til anden behandling og derefter lade sagen gå tilbage til finansudvalget. Men jeg har forstået på formanden for undervisningsudvalget, at man dér vil være indstillet på at gøre sagen så hurtigt færdig, at den kan bringes herved igen til afstemning, således at afstemningen om forslaget til beslutning kan gøres færdigt, så vi kan behandle selve sagen igen i finansudvalget, inden folketinget rejser hjem. Jeg har derfor ikke noget ønske om at nægte, at undervisningsudvalget behandler den, vel at mærke, hvis jeg har forstået dette ret.

Jeg vil gerne have lov at tilføje, at for mig er det afgørende, at de unge mennesker, som skal ind, forhåbentlig — og det tyder den første afstemning om fremskridtspar-